

M
156.326
OSZK

U S K I N

KÉT KIS DRÁMA

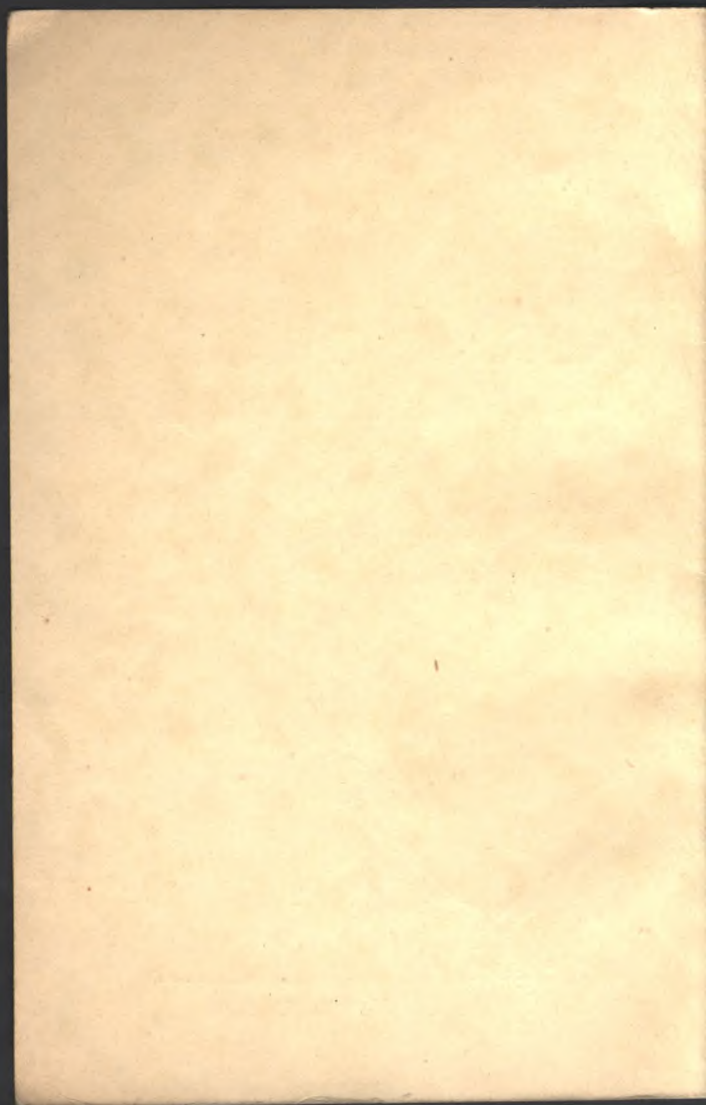
MOZART ÉS SALIERI – DON JUAN KÖ-VENDÉGE

FORDÍTOTTA:
GÁSPÁR ENDRE

FAUST KIADÁS

VM. Madik.

P U S K I N

Leimoldy

KÉT KIS DRÁMA

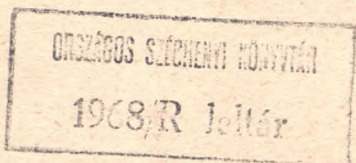
MOZART ÉS SALIERI — DON JUAN KÖ-VENDÉGE

FORDÍTOTTA:

GÁSPÁR ENDRE

FAUST IMRE KÖNYVKIADÓ

1945

M 156. 326

Felelős kiadó: FAUST IMRE

Hellas Irodalmi és Nyomdai Részvénytársaság
Felelős: Schmaller János

Puskin Szergejevics Sándor (1799—1837) az oroszok legnagyobb, időrendben és rangsorban első világirodalmi jelentőségű költője. Az érzések egész skáláját átfogó lírai verseiben éppúgy mindenható mestere a költészetnek és nyelvének, mint elbeszélő műveiben, melyek közül verses regényét, az *Anyégit* nálunk is olvassák és szeretik.

Nagysága drámai kísérleteiben is lenyűgöző, így a „Boris Godunov” című shakespeare-i töredékben. Legtöbbjük már csak hagyatékából került elő, mikor egy végzetes pisztolypárbaj véget vetett fiatal, évekig száműzetésben eltelt életének. Kis drámái, melyek közül a két legismertebbet kapja ebben a könyvecskében az olvasó, a miniatűr-művészet csiszolt remekei. Értékükkel legalább is egyenlő irodalom- és szellemtörténeti fontosságuk csodálatos módon éppen abban rejlik, hogy az orosz költő idegenből hozott tárgyakhoz nyul bennük. Ezt a fontosságukat emeli ki Dosztojevszki 1880-ban tartott híres emlékbeszédében.

„A legnagyobb európai lángelmék — mondja Dosztojevszki ebben az orosz szellemi fejlődés egyik fordulópontját jelző beszédében — nem voltak képesek egy idegen nép szellemét és lényét, lelkét és e lélek egész rejtett mélységét akkora egyéni alkotóerővel kiformálni magukból, mint az Puskin-nak sikerült. Hiszen még Shakespeare-nél is az olaszok úgyszólván kivétel nélkül angolok. A világ összes költői közül egyedül Puskinnak van meg az a képessége, hogy egészen belehelyezze magát

egy idegen nemzet szellemébe. Olvassák el „Don Juan“-ját és ha nem tudnák, hogy Puskin írta, bizonyára nem találnák ki, hogy szerzője nem spanyol... A legkomolyabban mondom: nem volt még költő, aki Puskinhoz hasonlóan az egész világot befogadta volna magába. S mégsem befogadóképesége általában a bámulatos, hanem hihetetlen mélysége, szellemének maradéktalan behelyeződése idegen népek szellemébe, az a szinte tökéletes és ezért csodálatraméltó „áthasonulás“, amely egyetlen más költőnél sem található meg... Ebben az értelemben egyedülálló jelenség Puskin, igazi prófétai jelenség, mert — mert az ebben megnyilvánuló erő orosz nemzeti tulajdonság, egész jövődöbeli fejlődésünk nemzeti mozzanata, az orosz jövő, amely nála először jut prófétai megnyilatkozáshoz. Mert ugyan miben állana az orosz néplélek ereje, ha nem az egyetemességre, az átfogóan emberire való törekvésben? Puskin, mikor népének költője lett, mindjárt a néplélekkel való első érintkezésekor megsejtette ennek az erőnek nagyráhatottságát.“

MOZART ÉS SALIERI

ELSŐ JELENET

Szoba

SALIERI:

E sanda földön nem terem igazság,
Mondják. De éppúgy ninesen — odafönn!
Ez oly világos, mint egy könnyű skála...
Mióta élek, vonz a szent művészet;
Gyermekkoromban már, midőn a vén
Templomban bűgva szólt az orgona,
Egész valómmal, lázasan figyeltem,
S az édes könny hullt, akaratlanul.
Mindig kerültem a hiú gyönyört,
S nem lelkesített semmi tudomány,
Mely a zenétől idegen; kevély
Daccal leráztam a könyvek porát
S magam örökre a zenének adtam.
Az első lépés téveteg s az út
Rögös. De én legyűrtem, ami gátolt.
A mesterség, úgy láttam, a művészet
Alapköve — hát lettem mesterember.
Az engedetlen ujjak csakhamar
Meddő, de fürge készséget tanultak
S a fül, hogy hallja a rideg szabályt.
A hangokat megöltem s mint merev
Holttetemet boncoltam a zenét.
Kiszámítottam algebrával a

Harmóniát. Majd még ifjú hevem
Teremtő álmok üdve csábította.
Alkottam hát, de csendben csak, titokban,
Mit sem törődve hírrel-névvel. Olykor,
Ha cellám mélyén két-három napot
Elültem, alvást és evést felejtve,
Munkám gyümölcsét a lángokba dobtam
S nyugodtan néztem, hogy hamvadnak el
Szülöttem, a hangok s ideák,
A lenge füstben tovaillanók...
Mit mondok? Mikor eljött Gluck, a mester
S új titkokat tárt szemeink elé,
Kápráztatón nagy és szép titkokat:
Mindent, mit addig ismertem s szerettem,
Miben hevülten hittem, sutba dobtam
S bátran követtem őt, nem lázadozva,
Mint aki hosszú tévelygés után
Megtudja, hol a másik — jobbik — út.
Vas szorgalommal, el nem csüggedőn
A művészet magas fokára küzdtem
Magam. A hírnév rám korán mosolygott
S emberszívekben visszhangot talált,
Mit alkoték. Oly békés volt e szív,
A feltörés, a siker boldogított
S a hangos hírnév. Pályatársaim
Sikere s feltörése is öröm volt —
Barátjuk voltam, irigyük soha.
Mikor Piccinít megtapsolta Párizs
Pallérozatlan népe, nem valék
Irígy s nem, mikor Iphigeniának

Hallottam első akkordjait. Oh,
Ki mondja, hogy a büszke Salieri
Kislelkű volt és kaján valaha?
Hogy mint a kígyó, melyet eltapostak,
Port és sarat nyelt tehetetlenül?
Ki? — Senki!... Mégis most — elismerem —
Irigy vagyok! Vak irigység lakik,
Kínzó irigység szívemben. — Nagy Ég!
Jogos-e, hogy míg önmegtagadás,
Buzgó imádság, izzó szeretet
És ernyedetlen munka büntetésül
Kaphatja csak nagy adományodat,
A halhatatlan génuszt — a hír
Dicsfényt sugároz egy ily kótyagos
Kéjene feje köré? Oh Mozart, Mozart!

MOZART belép

MOZART:

Megláttad? Ejnye! Füstbe ment a tréfás
Meglépetés szép terve.

SALIERI:

Mit? Te itt?

Régóta vagy itt?

MOZART:

Most léptem be csak.

Valami újat jöttem megmutatni,
De útban erre, a koresmaszobából
Hegedű hangja cincogott ki. Nem,
Füled nem hallott, Salieri, ily
Mulattatót még!... Egy vak hegedűs
Azt játszta, hogy „voi che sapete“. Pompás!

Nem bírtam ellenállni: idehoztam
A muzsikust, hogy lásd és halld te is,
Mit tud. Na lépj be.
VAK ÖREGEMBER lép be hegedűvel a szobába.
Mozartot nekünk!
(Az öregember a Don Juan egy áriáját játssza;
Mozart hangosan nevet.)

SALIERI:

S te ehhez még nevetsz?

MOZART:

Ah, Salieri!

Te nem?

SALIERI:

Nekem nincs jókedvem, mikor
Egy mázoló a raffaeli Szűzet
Pingálja le; nincs jókedvem, mikor
Egy rímkovács paródiája Dantét
A sárba rántja. (Az öreghez) Menj!
MOZART:

Állj! Ne siess!
Fogd ezt s igyál egészségemre. (A vak öreg el.)

Rossz

Kedvben talállok, Salieri, látom;
Legközelebb majd újra eljövök.

SALIERI:

Mit hoztál?

MOZART:

Semmit — egy kis semmiséget.
Rosszul aludtam a minap s fejemben
Kergette egymást egy-két gondolat;

Ma lejegyeztem sebtében. Szeretném
Megtudni róluk véleményedet.
De rosszkor jöttem nyilván.

SALIERI:

No de Mozart!

Jöhetsz te rosszkor hozzám? Úlj le csak.

Hallgatlak.

MOZART:

Képzeld el... kit?... mondjuk,
engem...

De fiatalban... Egy józan szerelmest
Egy szép leánnyal vagy akár veled,
A jóbaráttal... Kedvem nagyszerű...
Egyszerre jó egy túlvilági szellem,
Körül sötét lesz... satöbbi, satöbbi...
És most figyelj! (Játszik.)

SALIERI:

Ezt hozod én nekem

S közben megállsz egy koresmánál, hogy egy
Vak muzsikusnak játékán derülj!

Mozart, te nem — nem vagy méltó magadhoz!

MOZART:

Tetszik valóban?

SALIERI:

Mily hatalmas érzés!

Mily bátor és szép! Isten vagy, fiam

S magad nem is tudsz róla — én igen!

MOZART:

Úgy, igazán? Ezt nem tudtam... De szörnyen
Éhes az isten!

SALIERI:

Az Arany Oroszlán

Vár ma ebédre kettőnket.

MOZART:

Remek.

Készen vagyok; csak éppen hazanézek,

Hogy feleségem ne várjon hiába

Ma délre. (El.)

SALIERI:

Menj, de jöjj el biztosan! —

Nem, ellenállnom többé nem lehet

A sorsnak, mert a sors rendeltetése,

Nem hagynom őt e tévúton tovább —

Vagy elveszünk mind, mind, kik a zene

Felkentjei és szolgálói vagyunk,

Nem egyedül én s néma hírnevem...

Előny a művészetnek az, ha Mozart

Él és naponként új csúcsokra hág?

Feljebb jut evvel a művészet? Oh nem!

Ha meghal, minden visszahull a sárba,

Mert szellemének nincs örököse.

Mi haszna hát? Mint tündöklő kherub,

Égi daloknak kincsét hozta el,

Felkeltve bennünk, por fiaiban

A hiú vágyat — aztán tovaszállott!

Szállj tova hát, de — mennél hamarabb!...

Izaura adta, hogy meghalt, e mérget.

Tizennyolc éve hordozom s azóta

Nem egyszer volt az élet gyötreme.

Nem egyszer ült a Gonosz asztalomnál,

De a kísértő suttogásra nem
Hallgattam én, bár gyáva sohse voltam,
Bár minden sértés szívemig hatol
S az életen nem csüggek. Tétováztam
Mindig, akárhogy kínozott a halálvágy.
Mivégre halnék meg? — szóltam magamhoz,
Tán tartogat még új varázst az élet,
Egy ihletett éj felráz még talán,
Egy lelkes hév s szent elragadtatás.
Tán egy új Haydn jó, nagyot teremt
S szívemben újra pezsdül az öröm...
S az alvilági rémet látva, szóltam:
Talán akad még ellenség, ki rosszabb,
Talán egy fájás, még fájdalmasabb,
Fog a magasból rám lesujtani —
Akkor segíts, Izaura adománya!...
És igazam volt: végre megtaláltam
A rosszabb ellenséget; keblem egy
Új Haydn tölté meg szent bűvölettel!
Most rajtad a sor! Hölgyem hagyatéka,
Szállj a barátság poharába ma!

MÁSODIK JELENET

Különszoba a fogadóban, zongorával.

Az asztalnál Mozart és Salieri.

SALIERI:

Komor vagy és levert ma!

MOZART:

SALIERI:

Én? Dehogy!

Rossz kedvre hangolt nyilván valami.

Az ételek jók, kitűnő a bor,
Te mégis hallgatsz s szemráncolva ülsz.

MOZART:

Bevallom, kissé nyomja lelkeket
Rekviemem.

SALIERI:

Te rekviemet írsz?

Régóta már?

MOZART:

Van vagy három hete.

De egy eset, egy különös... neked

Még nem beszéltem el?

SALIERI:

Egy szót se.

MOZART:

Halld hát

Úgy három héttel ezelőtt lekéstem
A vacsoráról otthon. Valaki,
Mondták, keresett. Nem tudtam, miért.
Egy hosszú éjjel törtem a fejem,
Ki lehetett és mit akarhatott
Az idegen. Már másnap újra eljött
És újra nem lelt otthon. Harmadik
Nap kisfiammal ott játszottam a
Tornáccon épp, mikor egyszerre hívtak.
Nyomban kimentem. Talpig feketében
Egy férfi állt ott, nyájasan köszönt,
Egy rekviemet rendelt s távozott.
Azonnal nekiültem s írni kezdtem.
Lakásomon a feketeruhás

Férfit nem látta senki sem azóta,
S ennek örülök: sajnálnék nagyon
E munkámtól megválni, jöllehet
A rekviem be van fejezve már.
Közben azonban...

SALIERI:

Nos?

MOZART:

Kissé kínos

Bevallanom...

SALIERI:

Mit?

MOZART:

Éjjel-nappal e

Fekete embert látom. Mint az árnyék
Követi léptem mindenütt. E percben
Is, érzem, itt ül kettőnk oldalán.

SALIERI:

Ah Mozart, rettenetes gyermekes!
Verd ki fejedből e rémképeket!
Beaumarchais mondta gyakran: „Salieri,
Ha bélabú tör rád, kövesd tanácsom,
Végy s nyiss fel egy üveg champagne-i bort,
Vagy olvasd el Figaro lakodalmát.“

MOZART:

Igen, Beaumarchais híved volt, neki
Írtad a kedves „Tarará“-t. Van egy
Motívum abban... váltig dúdoló,
Ha jó a kedvem... La-la-la-la-la...
Mondd, Salieri, tény, hogy Beaumarchais

Méreggel tett el láb alól egy embert?

SALIERI:

Alig hiszem: életvidám kedélye

E mesterséghez nem vág semmikép.

MOZART:

Lángész volt ő is, mint te s jömagam;

De a gonosztett és a génusz —

E két sajátság össze sohse fért.

SALIERI:

Úgy gondolod? (Mérget önt poharába.)

Igyál!

MOZART:

Nos hát, barátom,

Egészségedre! Salieri és

Mozart, az összhang két ikerfiának

Lelki frigyére! (Iszik.)

SALIERI:

Állj meg — állj meg — állj

Fenékig ittad?... Engem be se vársz?

MOZART:

Elég volt. (A zongorához lép.)

Hallgasd meg most, Salieri,

Rekviemem. (Játszik.)

Te sírsz?

SALIERI:

Először ömlik

A keserűen édes könny szememből;

Úgy érzem, egy nagy, súlyos kötelesség

Esett le rólam, mint a gyógyító

Kés ha lemetszi a beteg tagot!...

Ne hederíts a könnyre... játssz tovább,
Hogy szívem hanggal színültig beteljen!

MOZART:

Bár érezné így az összhang hatalmát
Mindenki! Vagy nem, mégsem! A világ
Nem állna úgy meg: senkisem törődne
A szűkös élet gondjával-bajával,
Mindenki a szabad művészetért
És annak élne csak. Mi kevesek,
Kiválasztottak, szerencsés henyélők,
Az egyedüli Szépség papjai
Nézzük csupán le a silány előnyt...
De nem vagyok jól... Szívem oly nehéz.
Lefekszem. Ég veled.

SALIERI:

Viszontlátásra, Mozart. —

(Egyedül.) Hosszú időre fogsz ma elaludni!...

Igaza volna? Nem volnék-e lángész?

Nem férhet össze gaztett s géniusz...

Nem, ez valótlan: lásd Buonarottit...

Vagy tán a bamba csöcselék meséje

Az is? Nos, akkor nem lett volna gyilkos

A Vatikán felépítője sem!

DON JUAN KŐ-VENDÉG

ELSŐ JELENET

Éjszaka* beállta előtt. Temető Madrid közelében
DON JUAN és LEPORELLO.

DON JUAN:

Az éj beálltát itt várjuk be. Végre
Elértük, íme, Madrid kapuit!
Mindjárt az ismert utcákat rovom,
Bajszom befedve széles köpenyemmel
S szemöldökömre csapva kalapom.
Mit gondolsz, felismernek egyhamar?

LEPORELLO:

Ugyan ki ismer fel egy Don Juant?
Hisz annyi ember van, ki képe mása!

DON JUAN:

Tréfálsz! Beszélj, ki ismerhetne fel?

LEPORELLO:

Mindjárt az első őrszem, a gitana,
Egy berúgott zenész, egy magadfajta
Lovag, ki kardját viszi köpenyében
Hóna alatt, álarcba rejtve képét.

DON JUAN:

S ha valaki felismer, mit tesz az?
Csak a király ne jöjjön az utamba!
De nem, Madridban senkitől se félek.

LEPORELLO:

Holnapra tudni fogja a király,
Hogy a száműzetést megúnván, Don
Juan önkényesen Madridba jött.
Akkor mi lesz?

DON JUAN:

Mi? Szépen visszavisznek;

Nem fog fejem rámenni, nem vagyok
Gonosztevő. A magam érdekében,
Jóindulatból küldtek innen el,
Hogy a meggyilkolt pereputtya ne
Zaklasson annyit.

LEPORELLO:

Hiszen ép ez az!

Ha ott maradtál volna szép nyugodtan!

DON JUAN:

Na, köszönöm! Meg kellett volna hálnom
Az unalomtól! Milyen emberek!...
Micsoda ország! S az a szürke ködsáv,
Hogy azt is égnek hívják!... És a nők!
Nem, Leporello, nem adom oda
Legfinomabb és legszebb hölgyükért
A legutolsó andaluz parasztlányt!
Nem mondom, kedvem leltem eleinte
Szőke hajukban, égszínű szemükben,
Szemérmességük is vonzott — de csak
Mert mindez új volt. Hála az egeknek,
Rejtély sokáig nékem nem maradtak:
Hovatovább már bűnnek tűnt előttem,
Folytatni velük a barátkozást.

Élettelen, bárgyú viaszbabák!...
Mellettük a mi nőink!... De a hely
Oly ismerős; emlékszel még reá?

LEPORELLO:

Meghiszem azt! Szent Antal klastromát
Csak nem felejttem el! Sok éjszaka
Jöttél ide s én ott, a közeli
Erdőben vártam rád a lovainkkal.
Bevallhatom — nem volt nagy élvezet!
Neked vígabban telt itt az idő,
Mint nékem ott, hidd el!

DON JUAN (tünődve):

Szegény kis Inez!

Már nincsen ő sem! Oh, hogyan szerettem!

LEPORELLO:

Tudom — Inez, a feketeszemű!
Egy negyedévig törted magad érte,
Míg a Gonosz végül hozzásegített.

DON JUAN:

Szép júliusi éj volt... különös
Varázsa volt két mélabús szemének
S holthalavány ajkának. Te, ha nem
Csalódom, ritka szépségnek találtad.
És joggal! Tudniillik, igazán
Szép nem volt rajta sok... de a szeme,
A drága szem nézése... senkinél sem
Láttam azóta ily tekintetet,
S a hangja halkán, bágyadtan zenélt,
Mint ahogy gyermek szólna. De a férje

Embertelen, rossz, lelketlen alak volt —
Ezt, sajna, későn tudtam meg. Szegényke!

LEPORELLO:

Hagyján, utána más jött.

DON JUAN:

Ez igaz.

LEPORELLO:

S ha Isten éltet, sok lesz még, aki

Következik.

DON JUAN:

Sok.

LEPORELLO:

S mely szép gyermeket

Óhajtod most Madridban látni?

DON JUAN:

Laurát.

Oh Laura!... Gyorsan lábai elé!

LEPORELLO:

Ez már derék.

DON JUAN:

El hozzá, egyenest —

S kit ott lelek, az ablakon repül ki!

LEPORELLO:

No persze... Vígán élünk újra hát —

Nem háborgatnak a holtak soká...

De esitt, ki jó itt?

Egy kolostori barát jön.

BARÁT:

Rögtön érkezik...

S ti itt? Donna Anna szolgálai, nemde?

LEPORELLO:

Mi csak magunknak vagyunk urai
S sétálgatunk itt.

DON JUAN:

Hát te kire vársz?

BARÁT:

E percben itt lesz Donna Anna, férje
Sírját meglátogatni.

DON JUAN:

Donna Anna

De Solva — ő az?... A komtur neje,
Kit az a... nem tudom már, ki is ölt meg?

BARÁT:

A beste kéjenc, Don Juan.

DON JUAN:

Ahá!

Lám, Don Juánnak híre áthatolt
A zárda békés falain s szerelmi
Dalt róla zeng a sok kegyes barát!

BARÁT:

Ismeritek?

LEPORELLO:

Hogy imernők? Dehogy!

És merre van most?

BARÁT:

Messze innen él,

Száműzetésben.

LEPORELLO:

Hála a nagy Égnek!

Csak mentül messzebb, annál biztosabb!

Én zsákba varrnám, valahány ilyen
Fickó van, aztán tengerbe velük!

DON JUAN (halkan):

Miket fecsegsz?

LEPORELLO (éppúgy):

Szántsándékkal... ne szólj!

DON JUAN:

Szóval, a komtur itt van eltemetve?

BARÁT:

Itt... neje emléket emelt fölé,
Melyhez naponként elzarándokol,
Hogy imádkozzon lelke üdvéért
S egy könnyet ejtsen érte.

DON JUAN:

Ritka özvegy!...

A holt okkal volt féltékeny reá
És Donna Annát féltve rejtegette:
Egyetlen egyszer sem láthattuk őt.
Mondd, szép a hölgy?

BARÁT:

Mi zárdabeliek

A nők szépségét nem vehetjük észre;
De a hazugság is bűn: Donna Anna
Báját a szent se vitathatja el.

DON JUAN:

Két szót szeretnék szólani vele.

BARÁT:

Ő férfiakkal nem beszél soha.

DON JUAN:

De hát veled, atyám?

BARÁT:

Velem igen,
Az más dolog... én szerzetes vagyok.
De íme, jön már.

DONNA ANNA jön.

DONNA ANNA:

Nyisd ki, jó atyám.

BARÁT:

Rögtön, szenyóra; téged vártalak.
(El Donna Annával.)

LEPORELLO:

Nos, tetszik?

DON JUAN:

Semmit nem láttam belőle,
Özvegyi fátyla talpig elfedi,
Cask pici karesú lába kandikált ki.

LEPORELLO:

Neked elég, a többit íziben
Kifesti hozzá dús fantáziád —
Nincs piktor, aki nálánál serényebb.
Hol kezdted el, te nálad egyre megy.
Láb is lehet, szem is.

DON JUAN:

Ah, Leporello,
Meg kell a nővel ismerkednem.

LEPORELLO (magában):

Úgy!

Feltétlenül! A férjet ledöfi,
Aztán az özvegy könnye vonzza őt.
Lelkismeretlen ember!

DON JUAN:

Itt az este.

Még mielőtt a hold fejünk fölé hág
S ezüstderengés váltja fel az éjt,
Madridba térünk.

LEPORELLO (magában):

Egy spanyol nemes,
Mint surranó tolvaj, az éjre vár
S a holdvilágtól fél. Hej, cudar élet!
Ha még sokáig így tart, Isten ugyse,
Tovább nem bírom, fogytán az erőm!

MÁSODIK JELENET

Szoba Laura házában; vacsora.

ELSŐ VENDEG:

Hitemre mondom, Laura, ily remek
Játékra nálad sem volt példa még!
Hogy átértetted azt a szerepet!
Mily helyesen!

MÁSODIK VENDEG:

S a lelkes alakítás!

HARMADIK VENDEG:

Pazar művészet volt!

LAURA:

Igen, ma szinte
Minden simán ment: gesztusok, szavak.
Érzés fűtötte át egész valóm.
A szavak izzón szálltak fel szívemből,
Nem mint betéve megtanultak.

ELSŐ VENDEG:

Úgy van.

Szemedből most is még villám cikázik,
Arcod tüzel, még lángol benned a
Szent önkívület... Nem szabad, hogy ily
Gyorsan kihüljön — énekelj nekünk
Valami szépet.

LAURA:

Kérem a gitárt! (Énekel.)

MIND:

Pompás! Kiváló volt! Felejthetetlen!

ELSŐ VENDÉG:

Fogadd, varázslónő, hálánk! Egészen
Elbűvöltél. A földi gyönyörök
Közt legkülönb a zene — egyedül
A szerelem szebb — de a szerelem
Szintén zene... Lám, még Don Carlos is,
Komor vendéged, rabja lett dalodnak!

MÁSODIK VENDÉG:

Mely égi hangok! Mennyi érzelem!
Ki a szöveg szerzője?

LAURA:

Don Juan.

DON CARLOS:

Mit? Don Juan?

LAURA:

Az. Tőle van a vers,
A hű baráttól s hűtlen szeretőtől.

DON CARLOS:

E Don Juan a latrok latra s te
Zavartfejú vagy!

LAURA:

Elment az eszed?

Cselédeimmal fojttalak meg itt

Nyomban, ha kétszer lennél is spanyol grand.

DON CARLOS (felkel): Hívd őket! Rajta!

ELSŐ VENDEG:

Laura, drága, hagyd!

Carlos, nyugodj meg — elfeledte, hogy...

LAURA:

Mit? Hogy fivérét Don Juan nemes

Párbajban ölte meg? Csak az a kár,

Hogy az, nem ő volt!

DON CARLOS:

Ostobán dühöngtem.

LAURA:

Ah, magad is bevallod, hogy bolond vagy!...

Béküljünk össze hát!

DON CARLOS:

Laura, bocsáss meg,

Hibás vagyok, de azt a bizonyos

Nevet ha hallom, elhagy önuralmam.

LAURA:

S az én hibám-e, hogyha az a név

Minduntalan kicsúszik ajkamon?

ELSŐ VENDEG:

Jelélül annak, hogy már nem haragszol,

Dalolj el még egy dalt.

LAURA:

Jó, búcsúzónak,

Mert már éjjelre jár... De mit daloljak?...

Jó, legyen ez. (Énekel.)

MIND:

Elbűvölő, csodás!

LAURA:

S kedves vendégek, most jó éjszakát!

VENDÉGEK:

Jó éjt!... Köszönjük!... Édes álmokat!

(Mind el, Laura visszatartja Don Carlost.)

LAURA:

Te, hebehurgya ember, itt maradhatsz,

Tetszel nekem. Ah, fogvicsorgatásod

És kitörésed közben Don Juan

Jutott eszembe.

DON CARLOS:

Oh, hogyan irigylem

A boldogot... Mondd csak, szeretted őt?

(Laura igent int.)

Nagyon szeretted?

LAURA:

Oh, egész szívemmel!

DON CARLOS:

S még szereted?

LAURA:

Most, e szent pillanatban?

Nem! Mert szeretni kettőt nem tudok.

Most csak te vagy!

DON CARLOS:

Megmondanád nekem,

Hány éves vagy most, Laura?

LAURA:

En? Tizennyole.

DON CARLOS:

Ily fiatal még! És az is maradsz
Még öt-hat évig. Versengeni fognak
A férfiak hat évig kegyedért,
Bókolni fognak, becézni, imádni,
Éjjel zenével jönni ablakodhoz
S megölni érted éjjel magukat.
De lesz idő, hogy üregébe süllyed
Szemed, gonosz ránc ül ki homlokodra,
Ezüstfehérbe fordul a hajad,
S az emberek így hívnak: öregasszony.
Akkor mi lesz?

LAURA:

Hát... De ki gondol arra?

E társalgás nem kellemes, valóban!
Mondd, a te kedved mindig ily borús?...
Tárd ki az erkélyt... Mily békés az ég!...
S a lanyha lég künn milyen mozdulatlan!
Citrom- s babérszag lengi át az éjt!
Az égi kéken fenn ragyog a hold
S az őrszemek elnyújtott hangja szól...
Párizsban, messze északon talán
Felhő sötétlik most az esti égen
S fagyos eső hull orkánló robajjal —
De mit törődünk avval mink... Te, Carlos,
Azt akarom, hogy mosolyogj... Ez az!

DON CARLOS:

Te drága démon! (Kopogtatás.)

DON JUAN (künn):

Laura!

LAURA:

Hah, ki szólít!

S e hang!

DON JUAN:

Nyiss ajtót!

LAURA:

Lehet ez, nagy Ég?!

(Kinyitja az ajtót, DON JUAN belép.)

DON JUAN:

En jöttem, Laura!

LAURA:

Don Juan!

(Nyakába borul.)

DON CARLOS:

Mit! Ő?

DON JUAN:

Édes szívem! (Megesókolja.)

De kit találok itt?

DON CARLOS:

Carlos vagyok!

DON JUAN:

Nem várt találkozás!

Holnap rendelkezhetsz velem!

DON CARLOS:

Nem úgy!

Itt most, azonnal!

LAURA:

Don Carlos, nyugodj meg,

Nem vagy az utcán... az én házam ez...

Hagyd rögtön el.

DON CARLOS (nem ügyelve rá):

Rád várok... habozol?

Hisz itt a kardod!

DON JUAN:

Jó, ha magadat

Nem vagy hajlandó türtőztetni... (Vivnak.)

LAURA:

Jaj, jaj!

(Az ágyra veti magát; Don Carlos elesik.)

DON JUAN:

Kelj fel, szerelmem, vége már.

LAURA:

Megölted!

Gyilkosság nálam, itt! Vadállat, ördög!

Mit kezdek most, hogy tüntetem el innen?

DON JUAN:

Még él talán. (Nézi a hullát.)

LAURA:

Él! Lásd magad, eudar!

A kard szívéen ment át, talált a szúrás.

A vér kifolyt a háromszögű sebből.

Nem is lélekezik már.

DON JUAN:

Mi mást tehettem?

Maga akarta így.

LAURA:

Ah, Don Juan,

Szégyen, gyalázat — csínyre-csínyt követsz el

S más mindig a hibás... Hogy jössz ide?

Régen vagy itt már?

DON JUAN: Most érkeztem ép,
Titokban, mert még nem kaptam kegyelmet.

LAURA:
Így hát először Laurádhoz siettél?
Ez szép. De hinni nem tudok neked.
Véletlenül épp erre vitt utad,
Megláttad házam...

DON JUAN:
Nem, nem, angyalom —
Tévedsz, megmondja néked Leporello.
A város végén egy ütött-kopott
Ventába szálltunk. Madridba azért
Jöttem csupán, hogy Laurát felkeressem.
(Megcsókolja.)

LAURA:
Szerelmem!... Állj meg! Egy halott van itt!...
Mit tehetünk?

DON JUAN:
Majd mielőtt dereng,
Elviszem őt, befedve köpenyemmel
S leteszem szépen egy keresztuton.

LAURA:
Csak jól vigyázz, hogy észre ne vegyék...
Épp jó időben jöttél, ez okos volt,
Itt vacsorázott egy csapat barátod,
Csak néhány perce még, hogy hazamentek.
Ha őket itt találtad volna!

DON JUAN:
Laura,
Rég szereted?

LAURA: Kit? Nem vagy épeszű!

DON JUAN:

Mondd, mialatt én tőled távol éltem,

Hány ízben voltál hozzám hűtelen?

LAURA:

S te, csapodár?

DON JUAN:

Oh Laura, esküszöm...

De most ne, csitt... most boldogok leszünk!

HARMADIK JELENET

A komtur siremléke.

DON JUAN:

Megy minden, mint a karikaesapás:

Mióta Carlost váratlan megöltem,

Barátesuhában bizton élek itt;

Naponta látom bájos özvegyem

S az a gyanúm, hogy ő is észrevett már.

Egy szót se váltott mindmáig velem,

De ma elkezdek én magam beszélni...

Hogy kezdjem el?... „Megengeded...” Nem így.

„Szenyóra...” Eh, ami eszembe jut,

Azt mondom el, megbízva ösztönömben,

Úgy mint szerelmes verset hevenyészlek.

De már jöhetne is. A komtur itt

Zöld lesz az unalomtól. Mily hatalmas

Szobrot faragtak róla! Nézd a vállát!

Egy Herkulesz! De míg e földön élt,

Kehes kis ember volt a boldogult.

Ha lábujjhegyre állt is, alig ért

Az istenadta keze orromig.
Hogy összezsaptunk az Escorialban,
Felspékelődött kardomra szegény
És haldokolva éppúgy verdesett,
Mint türe szúrt rovar. De büszke volt,
Merész s mint jellem, összeférhetetlen...
Na, itt jön a hölgy. (Donna Anna belép.)
DONNA ANNA:

Újra ő. Atyám,
Ahítatodban háborgatlak ismét —
Bocsáss meg.
DON JUAN:

Én kell, hogy bocsánatom
Kérjem, szenyóra, mint ki gátolom
Szabad folyását gyászos könnyeidnek.
DONNA ANNA:
Nem úgy — a bánat bennem van, atyám.
Jelenlétedben bizvást égre szállhat
Forró fohászom, kérlek is tehát:
Ahítatod kösd össze az enyémmel.

DON JUAN:
Én — imádkozzam véled, Donna Anna?
Nem — oh, ily üdvre méltó nem vagyok!
Hogyan merhetném bűnös ajkaimmal
Megismételni szent ígéidet!
Ájtatosan csak messziről tudom
Imád követni, ha fejed lehajtod
S hollófelete fürtöd a fehér
Márványhoz ér... ah, akkor mintha angyal
Jött volna titkon e sírhoz, úgy érzem!

Szívemben akkor nem fohász, csupán
A lázadás van. Némán csügg szemem
Az andalító kép varázslatán
S ezt érzem: boldog, kinek sírkövét
Keblednek szent fuvalma melegíti
S szerelmed könnypatakja öntözi!

DONNA ANNA:

Furcsa beszéd ez!

DON JUAN:

Donna Anna?

DONNA ANNA:

Nyilván

Elfeleleded...

DON JUAN:

Mit? Hogy barát vagyok,
Méltatlan arra, hogy e szent helyen
Hallatni merjem bűnös hangomat?

DONNA ANNA:

Úgy hittem... Félreértettem szavad...

DON JUAN:

Most már mindent, de mindent kitaláltál!

DONNA ANNA:

Én? Mit?

DON JUAN:

Tudod, hogy nem vagyok barát.

Bocsánatért hadd esdjek lábaidnál!

DONNA ANNA:

Az Istenért, kelj fel!... Ki vagy tehát?

DON JUAN:

Reménytelen szerelem áldozatja.

DONNA ANNA:

Nagy Ég... A holtak e nyugvóhelyén!...
Távozz!

DON JUAN:

Egy kurta pillanatra csak.

Oh Donna Anna!

DONNA ANNA:

Istenem, ha bárki

Meglátna!

DON JUAN:

Senkisem jön erre, zárva

A rács... Hallgass rám egy pillanatig.

DONNA ANNA:

Hadd halljam hát, mit kívánsz?

DON JUAN:

A halált!

Oh bár halhatnék most meg lábaidnál!

Bár itt találna tetemem nyugalmat,

Nem ama másik férfi teteménél,

Kit a halálban is szeretsz — odébb,

Lenn a bejárat mellett a küszöbnél,

Hogy arra menve, lábad és ruhád

Ringó szegélye sírkövemhez érjen,

Ahányszor eljössz, hogy e büszke sír

Előtt zokogva meghajtsd fejedet!

DONNA ANNA:

Nem vagy eszednél!

DON JUAN:

Vajjon a halálszomj

Tébolyra vall-e? Tébolyult csak akkor

Volnék, ha élni vágnék, ha remélném,
Hogy esdeklésem meghatja szíved;
Bomlott ha volnék, hosszú éjeket
Virrasztanék át ablakod alatt,
Elűzve álmod hangos szerenáddal;
Nem bújkálnék, de arra törekedném,
Hogy lássalak, amennyit csak lehet;
Bomlott ha volnék, többé nem viselnék
Hallgatva ennyi kint...

DONNA ANNA:

Mi vagy tehát?

Nem szólsz?

DON JUAN:

Csupán a véletlen ragadt el!

Másképp nem tudtad volna meg soha

Szomorú titkom — hidd el, Donna Anna!

DONNA ANNA:

S régen tudod már, hogy szeretsz, szenyor?

DON JUAN:

Régen vagy nem — hogy mondhatnám meg?
Egyet

Tudok csupán: hogy az elillanó

Élet becsét azóta ismerem

S a boldogság szót csak azóta értem.

DONNA ANNA:

Menj, veszedelmes ember!

DON JUAN:

Veszedelmes?

DONNA ANNA:

Félek a szádtól.

DON JUAN:

Jó, hát hallgatók.

Csak el ne kergesd azt, ki vigaszát
Látásodból meríti, semmi másból.
E szív nem táplál vakmerő reményt,
Nem kérek semmit — csak láthassalak,
Ha már az ádáz sors életre ítelt.

DONNA ANNA:

Menj, menj, e helyhez ily beszéd nem illik,
Ily örület... Jer holnap este hozzám...
De szavadat kell adnod rá, hogy ott is
Ily tisztelettel közeledsz felém;
Akkor fogadlak — de csak este, későn...
Mióta özvegy lettem, senkisem
Jön látogatni...

DON JUAN:

Angyal! Donna Anna!

Nyerj oly vigaszt az Égtől, amilyent
Ez árva szívnek te nyújtál ma.

DONNA ANNA:

Menj most.

DON JUAN:

Egy pillanat még!

DONNA ANNA:

Akkor én megyek...

Imára úgysem áll most a fejem.
Úgy megzavartak e hiú világi
Szavak; fülem már régen elszokott
Az ilyenektől... Holnap este várlak.

DON JUAN:

Oh, nem merek még hinni, nem merem
E boldogságnak magam általadni!
De holnap újra látlak... végre máshol,
Nem itt s nem lopva!

DONNA ANNA:

Holnap... holnap eljössz,

Mi a neved?

DON JUAN:

Diego de Calvido.

DONNA ANNA:

Élj boldogul, Diego. (El.)

DON JUAN:

Leporello!

LEPORELLO jön.

LEPORELLO:

Uram, parancsolsz?

DON JUAN:

Drága Leporellóm,

Halld boldogságom! — Holnap este későn...

Oh Leporello, holnap!... Rajta, készülj.

Boldog vagyok, mint egy gyerek.

LEPORELLO:

Beszélt

A hölgy veled s te véle? Valami

Kedvest is mondott, gondolom, neked,

Mire te nyomban ráadtad az áldást?

DON JUAN:

Nem, Leporello, nem! Találkozót

Adott az édes! Érted, randevút!

LEPORELLO:

Való ez? Ej na! Ilyen minden özvegy!

DON JUAN:

Most megölelném az egész világot,
Nótázni volna kedvem —

LEPORELLO:

És a komtur

Mit szól az ügghöz vajjon?

DON JUAN:

Azt hiszed,

Féltékenykedni fog? Nem, semmikép,
Bölcs ember ő, ártatlan és szelíd,
Mióta meghalt.

LEPORELLO:

Nézd csak ott a szobrot!

DON JUAN:

Miért?

LEPORELLO:

Mint hogyha dühvel nézne rád.

DON JUAN:

Menj oda hát és hívd meg — de ne hozzám,
Donna Annához jöjjön holnap el.

LEPORELLO:

Hívjam meg őt? A szobrot? És mire?

DON JUAN:

Nem enni-inni, az természetes...

Menj s invitáld meg a komtur urat
Donna Annához holnap este későn,
Hogy — hogy őrizze a bejáratot.

LEPORELLO:

Ah, tréfálkozni óhajtasz — s kivel!

DON JUAN:

Menj oda, mondom.

LEPORELLO:

En...

DON JUAN:

Ne feleselj!

LEPORELLO:

Nagyméltóságú, szépséges szobor!

Gazdám, a híres Don Juan ezennel

Meginvítálja önt... Az Égre, nem megy!

Borzongok!

DON JUAN:

Gyáva! Bátorítsalak fel?

LEPORELLO:

Gazdám, a híres Don Juan ezennel

Meghívja önt holnapra özvegyéhez,

Hogy ott őrizze a bejáratot.

(A szobor igent int.)

Jaj, jaj!

DON JUAN:

Mi az?

LEPORELLO:

Jaj! Végem! Meghalok!

DON JUAN:

Mi lett?

LEPORELLO (bólogat):

Jaj. Óh jaj! A szobor... Nagy Ég!

DON JUAN:

Köszönsz?

LEPORELLO:

Nem én, jaj! Hanem a szobor!

DON JUAN:

Bárgyú beszéd!

LEPORELLO: Menj oda s lásd magad!

DON JUAN:

Azt megteszem, de jól vigyázz magadra!

(A szoborhoz): Komtur, felhívlak, gyere holnap
este

Szép özvegyedhez, akinél leszek,

Hogy őrizd nekünk a bejáratot.

Eljössz?

(A szobor újra bólint.)

Egek!

LEPORELLO:

No, mit mondtam?

DON JUAN:

Gyerünk.

NEGYEDIK JELENET

Szoba Donna Anna házában.

DONNA ANNA:

Megengedtem, hogy eljöjj, Don Diego,

De tartok attól, hogy a sok panasz

Untatni fog. Az özvegy feleség

Mindig a sajtó veszteségre gondol

S könnyet-mosolyt, mint április, vegyít.

Mért ülsz ily csöndben?

DON JUAN:

Csöndben élvezem

A gondolatnak gyönyörét, hogy itt
Vagyunk magunkban, Donna Anna s én,
Nem sirja mellett a boldog halottnak;
Ma végre nem a márványférj előtt
Térdelve látlak.

DONNA ANNA:

Azt hiszem, Diego,
Te féltékeny vagy. Férjem e szerint
Még lenn a sírban is teher neked?

DON JUAN:

Nincs jogom arra sem, hogy féltselek!
Te választottad őt.

DONNA ANNA:

Anyám akarta,
Hogy Alvarónak nyujtsam kezemet.
Szegények voltunk — ő meg vagyonos.

DON JUAN:

A boldog! Hitvány kincseket rakott
Az istennőnek lábához csupán
S az Éden üdvét nyerte el velük!
Ah, ha korábban ismerlek — örömmel
Áldoztam volna mindenem neked,
Rangot, vagyont s nem kértem volna érte,
Csak egy kegyes, nyájas tekintetet!
Minden szeszélyed rabszolgája lenni,
Kilesni minden apró óhajod
S még ki se mondtad, máris teljesíteni,
Egy nagy varázssá tenni életed,

Ez volna minden vágyam — ah, de nem
Engedte sorsom!

DONNA ANNA:

Ne tovább, Diego!

Bűn már az is, hogy meghallgattalak.
Vonzalmad én nem viszonzozhatom,
Az özvegy hű kell, hogy legyen a holthoz.
Ha tudnád, Alvaro hogy szeretett!
Ha ő marad itt özvegyen, soha
Szerelmes nőhöz nem szólt volna s hűn
Kitartott volna meghalt párja mellett.

DON JUAN:

Oh Donna Anna, ne gyötörd szívem
E folytonos férjedre gondolással!
Hisz engem is megölnek szavaid,
Ha a halálra rászolgáltam is.

DONNA ANNA:

Mivel? Hisz nem fűz szentelt kötelék
Más nőhöz — nemde? Lángoló szerelmed
Tiszta előtttem és az Ég előtt?

DON JUAN:

Tiszta előtted, oh!

DONNA ANNA:

Vagy nem vagy az?

Miért? Hogyan? Szólj végre!

DON JUAN:

Nem, soha!

DONNA ANNA:

Mi ez, Diego? Szólj!

DON JUAN: Nem, semmi kincsért!

DONNA ANNA:

Kérlek, Diego, sőt követelem!

DON JUAN:

Soha, soha!

DONNA ANNA:

Így engedsz óhajomnak?

Nem most, e percben esküdtél-e, hogy
Minden szeszélyem rabszolgája lennél?
Most haragommal büntetlek! Beszélj,
Mit követtél el, mily bünt ellenem?

DON JUAN:

Nincs bátorságom hozzá — meggyölölnél...

DONNA ANNA:

Ne tarts te attól. Már most megbocsátok,
Csak tudnom kell —

DON JUAN:

Ne kívánd, hogy megismerd

A szörnyű titkot, a megsemmisítőt!

DONNA ANNA:

Megsemmisítő? Szörnyű?... Ne gyötörj!
Emészt a vágy, hogy halljam már! Mivel,
Hogyan s mi módon bánthattál meg engem?
Hisz sohse láttuk egymást. Sohasem
Volt ellenségem s állítom, ma sincs.
Csak egy az: aki Alvarót megölte.

DON JUAN (magában):

Nagy baj lesz ebből, látom. (Fennhangon.)

Ismered

E szerencsétlen Don Juant?

DONNA ANNA:

Nem én.

Nem láttam őt ez életben soha.

DON JUAN:

S így látatlanban mégis gyűlölöd?

DONNA ANNA:

A kötelesség indít rá... De látom,
Másról beszélsz, hogy tárgyunk elfelejtsem —
Nem tágitok!

DON JUAN:

Mondd: és ha Don Juan

Eléd toppanna hirtelen?

DONNA ANNA:

Ha! Nyomban

Gyilkos szívébe döfném törömet!

DON JUAN:

Itt a szívem, menj, vedd elő a tört!

DONNA ANNA:

Diego!

DON JUAN:

Nem Diego — Don Juan!

DONNA ANNA:

Egek!... De lehetetlen, nem hiszem!

DON JUAN:

Én Don Juan vagyok!

DONNA ANNA:

Nem, lehetetlen!

DON JUAN:

Én vagyok az, ki férjedet megölte —
De nem sajnálom, megbánást sem érzek!

DONNA ANNA:

Mit hallok? Oh! ez nem lehet való.

DON JUAN:

En, Don Juan, itt állok és szeretlek!

DONNA ANNA:

Jaj, hol vagyok? Hol? ... A szívem! (Lerogy.)

DON JUAN:

Nagy Ég!

Mi baj van, Anna? Anna, térj magadhoz!

Rabod, Diego, fekszik lábaidnál!

DONNA ANNA:

El innen! (Bágyadtan.) Ellenségem vagy, te
vetted

El tőlem, amim csak volt e világon!

DON JUAN:

Oh drága lény! Hadd vezekeljek érte;

Itt várok térden állva a parancsra:

Küldj halni s meglesz — mondd ki azt, hogy
éljek

S élek, de csak...

DONNA ANNA:

S ez volna Don Juan?

DON JUAN:

Elvetemültnek, rossznak állítottak

Elédbe mindig, nemde?

Donna Anna!

Veszett hírem nem volt alaptalan;

Tény, hogy e fáradt lelkiismeretre

Nem egy galád tett súlya nehezül;

De most, mióta téged láttalak

S tudom, hogy élsz, minden megváltozott.
Lényem egészen újjászületett!
Vonz az erény — mert vonzódom te hozzád
S fénye először készíti reszkető
Térdem a porba néma hódolattal.

DONNA ANNA:

Ékes beszédű, tudjuk, Don Juan!
Azt is mesélik, hogy ravasz nagyon...
Az emberek bösz démonnak neveznek
S rút csábítónak. Hány leányt meg asszonyt
Döntöttél eddig kárhozatba, mondd?

DON JUAN:

Mindegy, közülük egyet sem szerettem.

DONNA ANNA:

Hogyan hihessem el, hogy Don Juan
Szerelmi tűzre lobbant most először
S nemcsak új áldozat vagyok neki?

DON JUAN:

Mondd meg magad: ha rászedni akarlak —
Bevallom néked gyűlölt nevemet?
Hol itt az ármány, hol a számítás?

DONNA ANNA:

Ki ismer téged? S hogy volt annyi merszed,
Hogy idejőjj? Ha valaki felismer,
Nem ment meg semmi a kínos haláltól.

DON JUAN:

Mit bánom én a legrútabb halált?
Egy pillanat csak édes közeledben
S örömmel ontom vérem.

DONNA ANNA:

Vakmerő!

S hogyan kerülsz e házból újra ki?

DON JUAN (megcsókolja a kezét):

Te életéért aggódsz Don Juannak!

Angyalszívedben nincs már gyűlölet?

DONNA ANNA:

Oh Istenem, bár tudnálak gyűlölni!

De itt a válás perce, Don Juan.

DON JUAN:

Mikor láthatlak újra?

DONNA ANNA:

Nem tudom...

Majd egyszer...

DON JUAN:

Holnap hát!

DONNA ANNA:

Hol?

DON JUAN:

Ugyanitt.

DONNA ANNA:

Oh Don Juan, mily gyöngé lett e szív!

DON JUAN:

Csók-zálogot, hogy holnap újra látlak...

DONNA ANNA:

Időnk lejárt — menj.

DON JUAN:

Hidegen, kimérten...

DONNA ANNA:

Hogy szabaduljak meg tőled?... No, itt van

(Megesókolja; kopogtatás.)

Csitt, csitt, kopognak... Tűnj el, Don Juan!

DON JUAN:

Viszontlátásra, egyetlen szerelmem!

(Kimegy; visszatántorodik.)

Hah!

DONNA ANNA:

Szólj, mi történt? Hah!

(A komtur szobra belép a szobába; Donna Anna végigzuhan a padlón.)

SZOBOR:

Meginvitáltál

Jövök —

DON JUAN:

Az Égre, Donna Anna!

SZOBOR:

Hagyd.

Most már elég!... Nos, Don Juan, remegsz?

DON JUAN:

Ki? Én soha! Meghívtalak s örülök,

Hogy megjelentél.

SZOBOR:

Add hát a kezed.

DON JUAN:

Vedd... Oh, a márványujj, hogyan szorít!...

Eressz el!... Meghalok!... Oh Donna Anna

(Elsüllyednek.)

itt van

n Juan!

anna An

itáltál -

negysz?

orít!..

Anna

